

Børne Blad

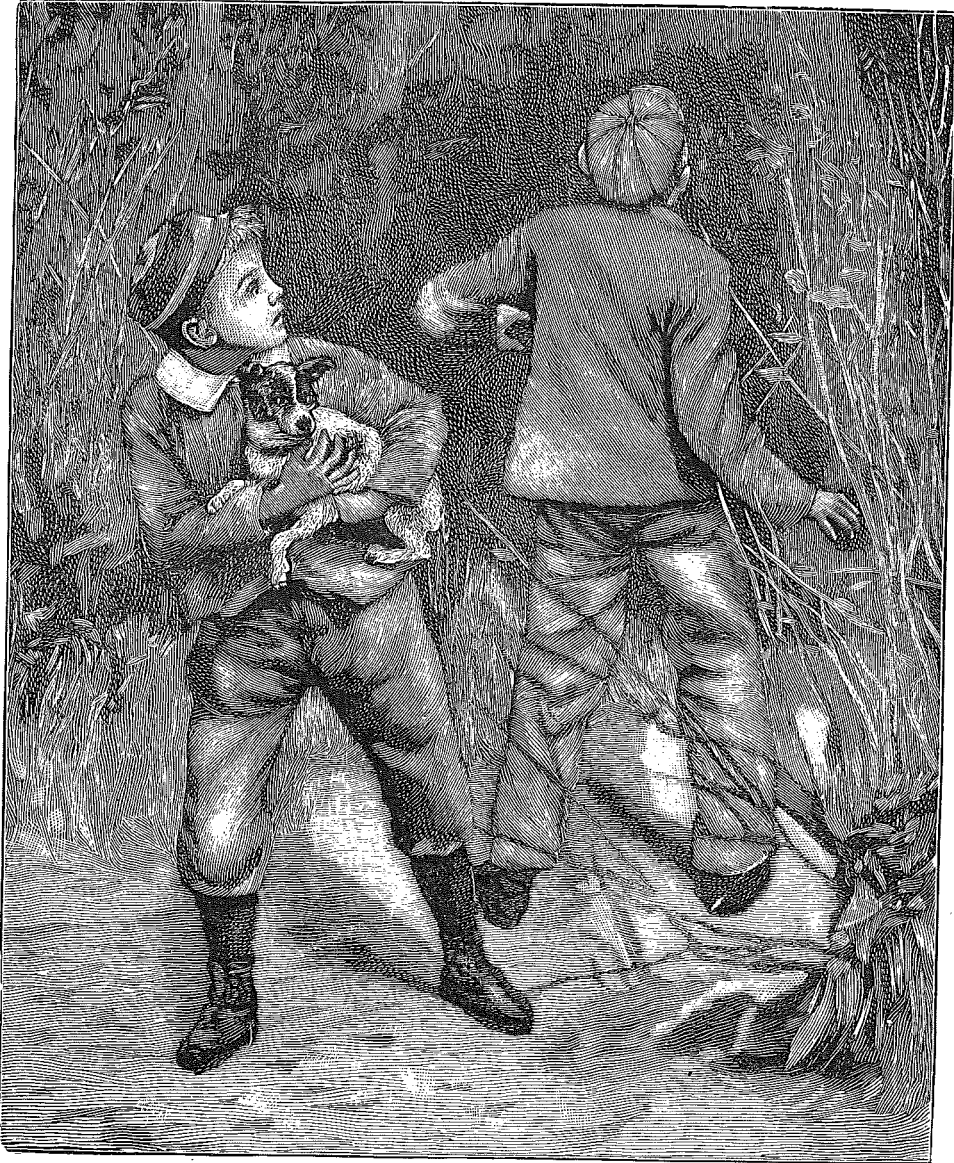

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

28de april 1895.

21de aarg.

Passop reddes.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, detalj i forklud. 3 paffer til en adbrøse paa over 5 ekspir. leberes det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.
Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.
Alt bekvemmelige redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Første lektion.

Det sjette bud.

II. Befalingen.

ABC-klassen: Salme 51, 12: „Gud, skab i mig et rent hjerte!“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 1 Kor. 6, 19: „Ved I ikke, at eders legeme er den Helligaands tempel, som er i eder, som I har af Gud, og at I ikke er eders egne?“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Ef. 5, 25: „I mænd, elsker eders hustruer, ligesom og Kristus elskede menigheden og hengav sig selv for den“; og Matt. 5, 8 (Sp. 140).

Wink.

„Enhver skal elske og agte sin egtefælle.“

(Safarias og Elisabet, Bbh. 51, Josef og Maria, Bbh. 52-55.)

Luther har med velberaad hu her tilføjet ordet „agte“, fordi egtefællers gjensidige kærlighed ikke skal være grundet paa de elskværdige egenstaber, som den ene finder hos den anden, men paa kærlighed til Gud, som vil, at enhver af dem skal vises agtelse, — manden, fordi han er hovedet, hustruen, fordi hun er mandens medhjælp. Hvor der ikke er saadan gjensidig agtelse, der er kærligheden kjødelig; men hvor den agtelse er, der er der kærlighed i Kristus, som ikke dødes ved feil eller mangler, som den ene finder hos den anden, men haaber alt, taaler alt og aldrig ophører.

— Da en ung mand skulde gifte sig, spurgte han sin mor, hvem han skulde bede til brylluppet. Hun svarte: „Sæt den Herre Jesus øverst paa listen.“ Det var vakkert raadet af en mor og ligesaa vakkert gjort af sønnen, at han fulgte raadet. I det hjem, hvor fredshyrsten er en velset gjæst, der maa ogsaa fred og kærlighed bo.

— Et egteskab indgaaet uden forældrenes vidende og vilje indgaaes ikke uden Guds vidende — men mod hans vilje.

— Lemistolles, en af Aitens fornemste borgere, gav en bra, men fattig mand sin datter tilegte. Da han blev spurgt, hvorfor han gjorde dette, svarte han: „Jeg foretrakker en mand, som mangler penge, for penge, som mangler en mand.“

— I Wittenberg havde en borger forlovet sin datter med en ung læge; da hus og gaard snart efter brændte ned for borgeren, saa at han og hans barn bare reddede livet, spurgte en nabo hans datter, hvad hun nu vilde bringe sin brudgom som medgift. „Alt“, svarte hun, „hvad han har søgt hos mig, nemlig et uplettet legeme, et kærligt hjerte og et trofast sind.“

— Manden bør elske sin hustru, som Kristus elsker menigheden, nemlig med fuld, ubelt, varig og — beskyttende kærlighed. Hustruen derimod bør elske sin mand, som menigheden elsker Kristus, nemlig med fuld, ubel, varig og — tjenende kærlighed.

— Da keiser Konrad førte krig mod hertug Welf af Bayern, og hertugen med hele sin hær maatte søge ly indenfor staden Weinsbergs mure, beleirede kejseren byen saalænge, at de beleirede ikke mere kunde udholde hungeren, men blev nødt til at overgive sig til kejseren paa naade og unaade. Men før end dette skede, bad byens kvinder kejseren om lov til i fred at drage ud af byen med det bedste, de eiede. Da nu kejseren indvilgede heri i den tanke, at de vel vilde tage med sine klæder og kostbarheder, tog hver hustru sin egtemand paa ryggen og børnene ved haanden og drog ud af byen. Den kærlighed, som her ved aabenbarede sig, rørte den bra keiser saa dybt, at han bevertede de bra kvinder med deres mænd fyrstelig og sluttede en varig fred med staden.

— Da den vise kong Alfons af Neapel, om hvem der fortælles, at han 14 gange havde læst sin bibel fra perm til perm, blev spurgt om, hvorledes enighed mellem egtesfolk kunde bevares, svarte han: „Naar hustruen er i t u m i rette tid, og manden er d ø b i rette tid.“

— En from vismand pleiede at sige: „De bedste egteskaber er de, i hvilke manden er hovedet, og kvinden er hjertet.“

— En troende mor gav engang sin ligefinde datter, som havde en verdslig mand, det raad: „Min datter, tal ofte med din mand om Gud; men tal dog endnu oftere med Gud om din mand.“

— „Leve et kyst og tugtigt levet“ (Josef, Bbh. 19).

— Se til, at hver times følelser, tanker og handlinger er rene, da vil det hele liv være rent. Det hvide sneeteppe bestaar af enkelte snokr.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Sixteenth Lesson.

THE SIXTH COMMANDMENT.

II. What God therein bids us do.

ABC Class: Ps. 51. 10: "Create in me a clean heart, O God!"

Catechism Class: Same as above and 1 Cor. 6. 19: "Know ye not that your body is the temple of the Holy Ghost which is in you, which ye have of God, and ye are not your own?"

Explanation Class: Same as above, Eph. 5. 25: "Husbands, love your wives, even as Christ also loved the church, and gave himself for it;" and Matt. 5. 8.—Qu. 140.

SUGGESTIONS.

"Each one loving and honoring his spouse."

(Zacharias and Elisabeth, B. H. 51; Joseph and Mary, B. H. 52-55.)

— I see a beautiful garden in Geneva, and a young couple, with happy faces, come out of the house, come down the garden walk, and seat themselves beside a beehive. It is Huber, the student, and Aimee, his beautiful wife. What we read now in books about the queen bee and the other bees and the honey and the wax, was found out for the most part by this man. He spent his life in the study of bees. But look! he is blind. He has been blind for years. He will live till he is an old man, and be blind to the end. And yet to the end he will watch the ways and find out the secrets of the bees. And he will be able to do this because the gentle Aimee is by his side. Her friends said to her, "Do not marry Francis Huber; he has become blind." But she said, "He therefore needs me more than ever now." And she married him, and was his happy wife and fellow-student, for forty years. She was eyes to the blind. She looked into the hives, and he wrote down what she saw. And she never tired of this work, and she did it with her whole soul. In his old age Huber said of her, "Aimee will never be old to me. To me she is still the fair, young girl I saw when I had eyes to see, and who afterwards, in her gentleness, gave the blind student her life and her love."

— "Live chaste and pure in words and deeds."

—Joseph, B. H. 19.

— Chastity is a delicate and tender grace, and can scarcely endure the naming of itself, far less of that which is contrary to it.

— Take the flower that hangs in the morning imperaled with dew, arrayed as no queen ever was arrayed with jewels. Once shake it so that the beads roll off, and you may sprinkle water over it as carefully as you please, yet it can never be made again what it was, when the dew silently fell upon it from heaven!—On a frosty morning you may see the panes of glass covered with landscapes, mountains, lakes, trees, blended in a beautiful picture. Now lay your hand upon the glass, and by the scratch of your finger, or by the warmth of your palm, all the delicate tracery will be spoiled. So there is in youth a beauty and purity of character which, when once touched and defiled, can never be restored—a fringe more delicate than frost-work, and which, when torn and broken, will never be reembroidered.

— Socrates, though a heathen, yet used to pray, "I pray thee, O God, that I may be beautiful within."

— By chastity the soul breathes a pure air in the foulest places, and passes through temptation as a sunbeam which no taint can soil.

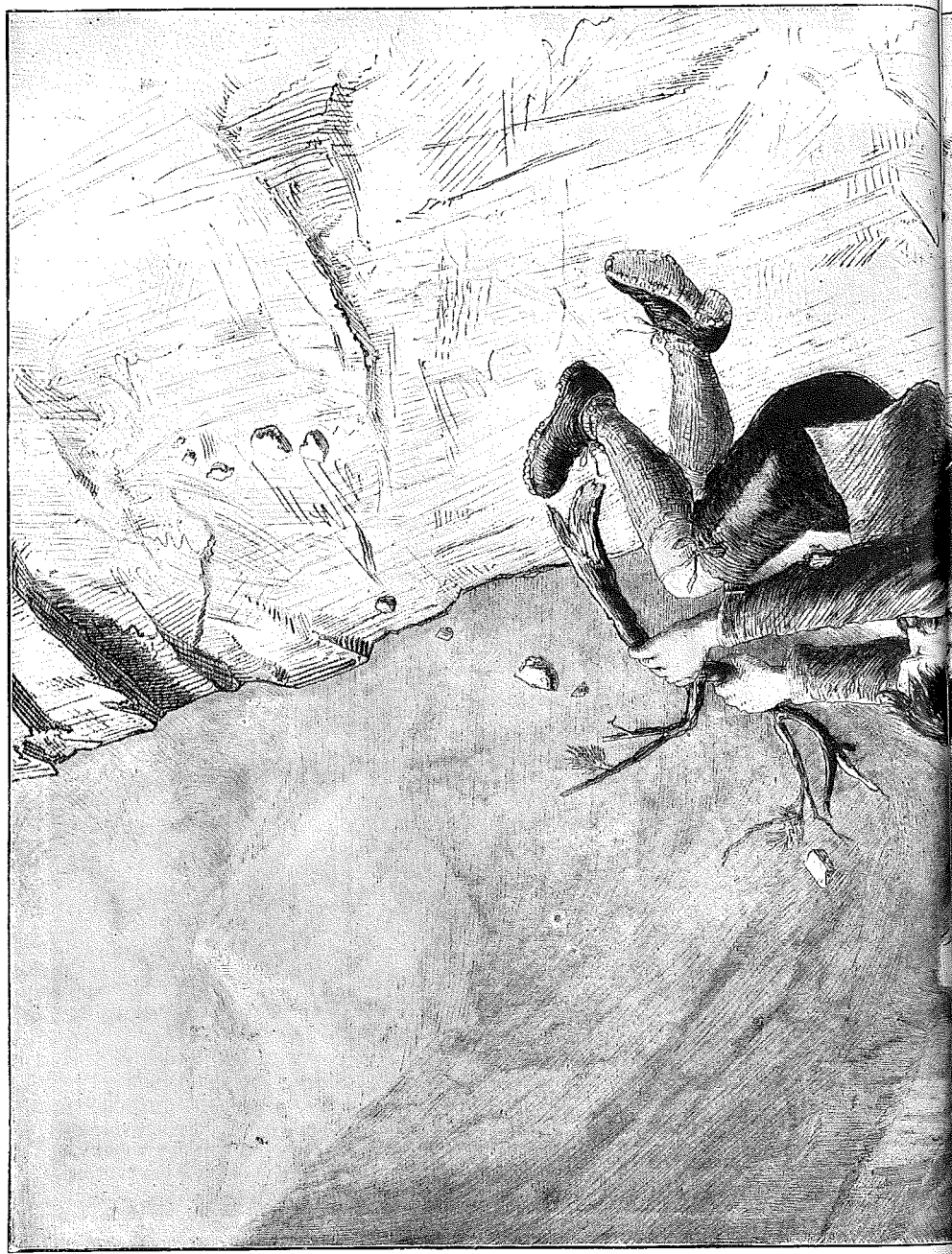
— An old Arab, a donkey-driver of Cairo, once gave a fine illustration of the feeling toward women which should characterize a true gentleman. An English lady asked him if Abdel Kadir, the Arab general taken prisoner by the French in Algiers, was coming to Cairo. He replied that he did not know, and then asked if the chief were not a "kuhl benat" (a brother of girls). "I do not know if he has sisters," prosaically answered the lady. "The Arabs, O lady," said the old donkey-driver, "call that man 'a brother of girls' to whom God has given a clean heart to love all women as his sisters, and strength and courage to fight for their protection."

More the treacherous calm I dread
Than tempests rolling overhead.

— Notice the invention used by country people to catch wasps. They will put a little sweet liquor into a long and narrow-necked phial. The do-nothing wasp comes by, smells the sweet liquor, plunges in, and is drawn. But the bee comes by, and if she does stop for a moment to smell, yet she enters not, because she has honey of her own to make. She is too busy with the work of the commonwealth to indulge herself with the tempting sweets.

— Satan gives Adam an apple, and in return takes away from him Paradise. Therefore, in all temptations, let us consider, not what we are offered, but what we shall lose.

— It is not through bodily old age that we become chaste, but through change of heart by faith in our Lord Jesus Christ.

En gemsejægers død.

Taterbarnet.

(Fortættelse.)

Spis", sagde hun, idet hun rakte hende maden, „spis og drik; det er fra vor egen frokost, og den vil nok smage dig.“

Det sultne barns skarpe, hvide tænder lystte som en ulveunges, idet hun tog maden og med graadighed slugte den i sig. Da der ikke var en smule brød eller en draabe kaffe igjen, greb hun en af Fridolines haarfletter og trykkede den lidenskabelig til sine læber. Den lille pige var synlig rørt over dette udbrød af glødende taknemmelighed. Hvis hun havde mødt taterpigen paa gaden med det uordentlige haar, hvori der saaes baade halm og tørre blade, med den grove skjorte, som ikke havde været vasket paa lange tider, med den sønderrevne med gammel guldflæs pyntede skjole og tamburinen ved siden, vilde hun sandsynligvis med affky have vendt sig bort fra hende; thi Fridoline var vant til den største orden og havde stor modbydelighed for alt, hvad der ikke var rent og pent. Men i dette øieblik tænkte hun ikke paa alt dette; derimod søgte hendes gode lille hjerte en dyb medlidenshed med det stakkars barn, og uden at betænke sig bøiede hun sig over hende og kysede hende.

Taterpigen rejste sig hurtig op, hendes store øine straalte, hendes magre, mørke ansigt lystte af forbauselse og beundring; hun slog hænderne sammen og brast i graad.

„Jeg er saa glad i dig!“ hvisttede hun neppe hørlig.

„Det er smukt af dig“, sagde Fridoline noget overrasket, „men hvorfor er du glad i mig?“

„Du kysede mig! Det har endnu aldrig nogen gjort.“

„Hvad? Har du da ingen mor, ingen bedstemor? Men hvorfor græder du saa?“

„Jeg ved ikke, — jeg pleier ikke at græde; men det gjør saa godt. Naar Nasta slog mig, skreg og hylte jeg, men uden taarer.“

„Hvem er Nasta?“

„Konen til Fyžo, som er bandens høvding. Da min mor døde, kom jeg til hende.“

„Stakkars dig! Er ogsaa din mor død?“

„Ja for længe siden, — jeg ved ikke mere om hende. De siger, at hun døde i Spanien.“

„Min mor er ogsaa død, men jeg har en smild, god papa. Har du ogsaa en papa?“

„Nei, han er død i Rusland.“

„Det er langt herfra. Papa har været i krig der. Har du ogsaa været der?“

„Ja, med min stamme. Vi rejser hele verden rundt“, svarte taterpigen med stolthed, og Fridoline betragtede hende næsten med ærefrygt, da hun hørte, hvor vidt bereist hun var.

Johan Kapsel syntes, at det blev kjedeligt at staa saa længe bag døren, og da han mente, at det nu kunde være passende tid at vise sig, traadte han ind. Men da den fremmede pige fik se ham, udstødte hun et vildt skrig og hoppede hurtig som et lyn ud af sengen.

„Hvor vil du hen?“ raabte Fridoline og holdt hende i skjolen. „Det er jo min papa. Han vil ikke gjøre dig noget ondt. Han har jo taget sit eget teppe og lagt over dig, forat du ikke skulde fryse.“

Hvad hendes haand ikke vilde have formaaet, bevirkede nu hendes venlige tone og erindringen om hendes kys; taterbarnet standsede. Hun blev staaende foran markvogteren med et trodsigt blik, som syntes at ville spørge: „Ven eller fiende?“

Kapsel maatte le. Som gammel soldat satte han pris paa mod og uforsædethed, og den lille behagede ham mere, end om hun havde ligget paa sine knæ og tigget om naade.

„Se, se“, sagde han, „vi er idag bleven fornuftig. Jeg skal forøvrigt gjerne lade dig løbe din vei, hvis du vil love mig ikke mere at stjæle. Ved du ikke, at det er ulovligt at stjæle?“

Barnet saa paa ham, som om hun ikke forstod, hvad han mente.

„Hvad skulde du med rødderne?“

„Spise dem. Jeg var sulten.“

„Lader man dig da ikke faa noget at spise? Hvor er dine forældre eller de folk, som du er hos? Du maa vende tilbage til dem.“

„De er rejste sin vei.“

„Rejste sin vei uden at tage dig med? Man lader da ikke et barn uden videre igjen som et andet dyr.“

„De vilde ikke have mig med længere, fordi jeg dansede bedre end Ura da. Vi standsede med vognen i en landsby, hvor der var markedsfest, og der har vi arbejdet.“

„Hvad slags arbejde!“

„Flettet kurve, sat istand kjedler, danset og spaaet, — jeg kan ikke spaa, men de gamle

toner, Adina og Berlona, de kan det; de kan læse af folks haand hele deres liv, baade den tid, de har levet, og den tid, de skal komme til at leve. Men dans kan jeg! Og naar jeg gif omkring for at samle penge, fit jeg mere end Arada, høvdingens datter, og derfor har hendes mor slaet mig. Men da gjorde jeg modstand og sagde: 'Nu gaar jeg min vei, og I skal aldrig mere se mig igjen.' Og saa løb jeg affted, og Nasta raabe efter mig: 'Lad dig aldrig mere se ved vor leir-plads!' Hun behøvede ikke at sige det; jeg har ikke engang høret hvedet efter dem."

"Hvor længe er det siden?"

"Solen er siden fire gange gaaet ned."

"Hvor har du været om nætterne?"

"En nat har jeg ligget i en hylade, en anden i en tom hytte og en nat i et udhus, hvor jeg var beskyttet mod vinden. Det har ikke været saa koldt."

"Og hvad vil du gjøre af dig, naar jeg nu slipper dig løs?"

"Da vil jeg vandre om saa længe, til jeg træffer paa en anden bande; der er mange saadanne paa reiser."

"Og hvad vil du leve af?"

"Aa, jeg kan danse og synge og flette kurve, og derfor lader vel folk mig saa brød."

Johan Kapsel snurrede forlegen sin knebelsbart. "Det er jo aldeles umuligt", brummede han for sig selv. "Et barn i den alder kan umulig reise om alene paa den maade. Hvor gammel er du, lille?"

Taterpigen begyndte meget alvorlig at tælle paa fingrene. "Næste vinthøst kan jeg ikke længere tælle aarene paa fingrene."

"Altsaa ti aar nu! Hun er liden for sin alder. Fridoline, som er to aar yngre, er større end hende. Men hvad skal vi gjøre med hende? Alle de børn, jeg hidtil har arresteret, har havt forældre, som har kunnet hente dem. Skal jeg overgive hende til fattigvæsenet?"

"Men hvad gjør I her? Det er dog for galt at lade mig lede og raabe hele huset rundt efter eder!" afbrød pludselig en stemme ham. Han vendte sig hurtig om og fit øie paa sin gamle mor."

"Hvad skal slikt betyde? At snige sig bort uden at sige et ord. Det var rent tilfældig, at jeg tog denne vei for at lede efter eder og ikke den modsatte. Jeg begyndte at blive rødt for, at en uheldig skulde have tilfødt Fridoline."

"Nei, nei, mor, heldigvis er det ikke saa. Men her er en liden pige, som jeg igaar greb paa frist gjerning ifærd med at stjæle — en taterpige, som du ser!"

"At, disse hedenste mennesker gjør bare ondt. Er det ikke mere end denne ene, du har faaet fat i af den hele bande?"

"De andre er allerede langt væk og har ladet denne lille blive tilbage. Hun vilde stjæle rødder for at stille sin sult."

"For at stille sin sult? Hvorfor tog du hende ikke med hjem? Saa kunde hun have faaet varm suppe!"

"Men mor, jeg greb hende jo ifærd med at stjæle."

"Stakkars barn! Kom hid! Hvad heter du?"

"Mirjam!"

"Det klinger jo ikke saa ilde. Jeg tror næsten, det er et navn, som staar i bibelen. Kom og bliv med mig, Mirjam, saa skal du faa noget at spise."

"Hun har allerede faaet mad, bedstemama!" raabte Fridoline triumferende. "Papa og jeg har bragt hende kaffe og brød. Hun var saa sulten. Og hun har ikke frosset; thi papa havde lagt sit teppe over hende."

"Dit eget sengeteppe, Johan? Er du fra forstanden? Vil du da endelig blive syg? Tænk, ligge saaledes uden teppe og forfjæle dig! Og saa bringe det gode teppe hid i arresten. Man bliver jo nødt til at lufte og banke det hele dagen. Hvad tænker du at gjøre med barnet?"

Dette var netop det vanskelige spørgsmaal, som Johan Kapsel ikke kunde komme paa det rene med. Han fortalte derfor sin mor, hvad han vidste af Mirjams historie, og bad om hendes raad. Hun trak paa skuldrene.

"For at svare paa et saadant spørgsmaal behøver man dog ikke at have kunnet læse og skrive i aarevis og at være bleven kommanderfergeant med tapperhedskors for bryttet!" svarte hun tilsidt i en noget spottende tone. "Et foreldreløst barn gaar det ikke an at jage affted ved vintertid; det vilde komme til at dø af sult og kulde. Hvis hun opfører sig bra, faar hun saa lov til at blive hos os, indtil et taterfølge kommer denne vei og kan tage hende med."

(Fortsættes.)

Smaa venner paa Madagaskar.

(Indsendt fra Gianarantsoa.)

Avore nabohuse bor en mængde børn. De leger ofte i skolegaarden ogsaa udenfor skoletiden. En hel del af dem kommer ogsaa i kirken onsdag morgen og søndagen; men desværre sidder mange af dem ofte urolige og uopmærksomme.

Da jeg havde en mængde utndbundne „Børnetidender“ liggende, fandt jeg paa at tage nogle ad gangen med til de legende gutter, som er meget glade i billeder. Efter hvert, som jeg gav dem, fortalte jeg om billeder, hvoraf nogle havde bibelsk indhold, andre viste europæiske børn og deres lege, landskaber, skibe paa havet, husliv og landliv, husdyr og rovdyr, nogle kjendte, andre ukjendte for dem. Havet har de ikke seet, heller ikke skibe, ikke sne, ikke is, ikke skoter, ikke flæder. Det er naturligvis vanskeligt for dem at begribe, at vand kan blive til at gaa paa. Ser har vi blot nu og da en haglskur og noget rim paa marken om morgenen.

Siden har jeg nogle faa gange ladet Andreas kalde ind i stuen sine legekamerater for at se billeder. Vi har da gjerne sunget og bedet fadervor efterpaa.

Men efterat de løse nummere af Børnetidende var bortgivne, har jeg brugt en indbunden aargang, og i den saa vi just „Nikodemus hos Jesus om natten“. Vi sang ogsaa idag barnesangen i missionær Silerssens lille sangbog: „Dia zaza, tia zaza ny Jesosinay“, som kan oversættes: „Elsker barnet, elsker barnet — denne Jesus vor“ — efterpaa fortælles i sangen om meget, som Jesus giver børnene i himmelen.

Engang kom ogsaa en liden katolik ind med dem, og han fik ogsaa billeder.

Jeg ser, at mange af disse kommer til ære paa væggene ligesom hjemme hos eder. Af gode billeder kan vi jo lære bibelhistorie, verdenshistorie, geografi og naturhistorie, saa at vi forstaar dem bedre.

A.

Dpl. paa omfkrivningsg. i nr. 15.

1. Kornelia — Karoline.
2. Bruth — Ruth.
3. Reaktion — Kroatien.

Basop reddes.

(Med billede.)

Gamle Perfen havde en udmærket smut have med de fineste blomsterbed og urtesenge; han sparede hverken paa møte eller omkostninger for at holde den i orden, men hans stadige plage var alle de hunde og katte, som fandtes omkring paa nabogaardene; de kom stadigt og traakkede ned og gjorde det stygt i haven.

Saa lod Perfen sætte et nyt, tæt gjerde om hele haven, men lovede samtidig, at kom der nu nogen hunde eller katte i haven hans, saa skulde de uden naade blive dræbte. Og Perfen var ikke af de mennesker, som var at spøge med, naar han blev sint.

Men saa skulde det hændte, at Germanzens hund Basop alligevel en dag kom derind. Den var straks bleven fasket og stængt inde i Perfens vedskur. Ole og Henrik Germanzen fik vide det, og da de ineg sig udenfor Perfens hus, kunde de høre, hvorledes deres kjære Basop hylte derinde.

De to gutter var ikke raadvilde. De ventede endnu en stund, til der ikke var folk at se i nærheden, og saa listede de sig hen til vedskuret, fik fat i Basop og flygtede med den. Da de var kommen et lidet stykke paa vej, hørte de nogen sstrige og huje efter sig; det var Perfen selv, som havde opdaget dem, og som hørtes ud til at være frygteligt sint. Men nu kunde han huje og raade, saa meget han vilde; han kunde ikke faa fat i hunden; den kjære, snilde Basop var altfor god til at blive stude!

Dpløsning paa diamantgaarden i nr. 15.

